

DISCURS DE COMIAT 2n BATXILLERAT 2010-2011

Bona nit a tots i a totes. Gràcies per la vostra assistència alumnes, companys i pares. Ens hem reunit ací per unir, vull dir, acomiadar aquesta promoció de Batxillerat. Quan vaig començar la redacció d'aquest discurs vaig pensar dues coses:

- a.- Catalina, esto no es lo tuyo. Huye mientras puedas...
- b.- Si quieres quedar bien, echa mano del baúl de los recuerdos que lo emotivo siempre vende.

Com que la primera opció no era factible, vaig decantar-me per la segona. Vaig fer un esforç de memòria i vaig provar de recordar com i quan vos vaig conèixer a alguns de vosaltres...

El primer record que em va vindre a la ment va ser la imatge d'un xiquet que a 2n d'ESO va venir de molt lluny (d'allà per Conca) i va aterrar al nostre programa de Compensatòria. Vaig recordar l'entrevista que Josep Palomares i jo varem tenir amb els pares (i el cosí, alumne de Batxillerat, que feia d'intèrpret). Sabeu que aquest curs això ja no ha estat possible, que els xiquets nouvinguts amb desconeixement de les llengües vehiculars, vinguen d'Albacete o de Paquistán, ja no tenen Compensatòria perquè la Compensatòria ha mort per desídia institucional..., i està soterrada per eixos Camps al costat de la Font de la Mora. El que probablement no sabeu és que ens enfrontem al desmantellament de l'ensenyament públic i que pel proper curs ens esperem fortíssimes retallades en el nombre de grups, augments del nombre d'alumnes per grups, pèrdues de llocs de treball i, en definitiva, una davallada de la qualitat a l'ensenyament públic orquestrada pels nostre representants polítics.

Després vaig recordar (com si fóra ahir) el primer dia del curs 2008-2009. Al saló d'actes estàvem Vicent Chorro, aleshores director del centre, i els tutors de 4t d'ESO: Miguel Àngel Tortajada, Helena Ferrando, Alfred Serrano i jo. Com sabeu, eixe dia cada tutor nomena en veu alta els seus tutelats i junts se'n van cap a la classe per explicar-los l'horari, els professors que tindran, etc.

Al començament tot va anar molt bé. Helena era la tutora de 4t A i els xiquets que anaven eixint ho feien amb bona cara, quasi amb il·lusió. Aquesta actitud es va mantenir també quan Miguel Àngel va començar a llegir el seu llistat. Però a mesura que el professor anava cridant els alumnes es va produir un canvi d'actitud als xiquets que quedaven: de colp molts tenien una cara de “¡Oh, Dios mío, no soy de PDC y no me han nombrado todavía! ¿A que me toca con la Catalina?”... Quan va arribar el meu torn

algunes expressions eren d'antologia. Els xiquets s'alçaven de la cadira com si els hagueren condemnat a mort o, pitjor, a netejar la seua habitació. Realment, no comprenc a què venia aquesta actitud, no comprenc tampoc per què tinc eixa fama de remugadora i de mal geni, perquè citant els versos de Muñoz Seca sóc "un dulce ser delicado/ que ignora lo que es maldad"...

Però, a pesar de tot, la cosa no va anar tan malament. Vàrem sobreviure al curs i, fins i tot, ens vàrem riure de tant en tant, malgrat les cent mil vegades que us vaig dir que "tenéis la sensibilidad poética de una alpargata".

Al cap i a la fi, vaig ser jo qui va acabar traumatitzada quan, durant el viatge a Almagro, els xics anàveu a les habitacions de les xiques, no amb finalitats deshonoroses (que haguera estat allò més natural) sinó per demanar-les una planxa per als cabells. Aleshores vaig pensar com Abraracúrcix, el cap del poblat d'Astèrix, "que el cielo se derrumbaba sobre nuestras cabezas".

A finals de 4t alguns dels vostres companys varen acabar la seua etapa educativa, d'altres varen optar per la formació professional a altres centres i alguns continuàreu amb nosaltres. ¡Ah, i cal recordar que vàreu ser la primera promoció de secundària que va tenir foto i acte de comiat!

A 1r de Batxillerat us vaig perdre una miqueta de vista. Alguns de vosaltres arribàreu a l'Antoni Llidó procedents de la competència vaticana. Pense que no va ser un mal any per a vosaltres pel que mostren les fotos del viatge de fi de curs que s'han fet públiques.

A 2n vos he retrobat alguns (s'ha tornat a repetir l'escena del saló d'actes amb reaccions semblants), n'he descobert altres i apreciat a quasi tots. Durant aquestos anys heu crescut una miqueta i alguns, no tots, heu madurat. Quan us mire i veig que alguns heu votat ja a les darreres eleccions municipals i que tots ho fareu a les properes generals..., em vull morir.

Per fi s'acaba aquest any d'estrés per a vosaltres. Ara és el moment de gaudir de la llibertat, però també de prendre decisions: alguns anireu a la universitat (esperem que pugueu estudiar el grau que desitgeu), altres buscareu un futur a la formació professional i alguns ens estimeu tant que, si no poseu remei, tornareu amb nosaltres el curs vinent. En tots els casos us desitgem sort i us recordem que Sant Judes Tadeu és el patró de les causes perdudes (i Sant Pancrasi el del treball i el julivert).

A mi, i supose que a molts dels meus companys professors, ens hauria agradat veure una miqueta més d'esforç i compromís per la vostra part. Al principi de conèixer-vos,

com que éreu un tant apàtics, vaig pensar que éreu els típics representants de la generació *ni-ni*. Després, vaig constatar que sou bones persones i vaig canviar allò de *ni-ni* per generació *tse-tse* (per la mosca, ja que semblàveu endormiscats, sense massa energia per a fer coses). Finalment, vaig pensar que alguns de vosaltres pertanyíeu a la generació *pse-pse*, perquè realment us té igual col que bleda (o, como dicen en mi pueblo, chicha que limoná u ocho que ochenta).

El pse-pseïsme és una malaltia prou comuna entre els joves. Pense que tots l'hem patida. Però com deia Oscar Wilde de la joventut “és una malaltia que es cura amb el temps”. Jo confie sincerament que superareu aquesta etapa i que, siguen quines siguen les vostres decisions i la vostra vida futures, arribareu a ser bones persones, gent honesta, responsable i alegre. Si nosaltres, amb el nostre treball, hem contribuït en alguna cosa a aquest procés ens podem donar per satisfets; si, pel contrari, us convertiu en uns delinqüents impresentables, nosaltres no volem saber res i farem desaparèixer els vostres expedients dels arxius.

No volia finalitzar aquest discurs sense fer referència als meus companys. No solament a aquells que us hem patit enguany, sinó a tots aquells professors i mestres que us hem acompanyat al llarg del vostre procés educatiu i que hem contribuït al fet que estigueu hui ací.

Tampoc puc deixar de recordar els vostres pares.... ¡Pobrets! Ells també han patit (a vegades més que vosaltres) i seguiran patint perquè els fills, com els diamants, “són per a sempre”.

M'agradaria acomiadar-me, finalment, fent una cita cinematogràfica. El cine, i la literatura, estan plens de frases bellíssimes, unes plenes de poesia i força, d'altres corrossives i lapidàries, quasi totes plenes de veritat. Sóc conscient que no compartim els mateixos referents ni literaris ni cinematogràfics; que si jo dic que “anoche soñé que volví a Manderley” o que “el invierno de mi descontento se ha tornado en glorioso estío”, segurament ningú de vosaltres sàpia de què estic parlant. Però ara m'ha vingut al cap una frase de comiat que apareix a uns dels clàssics del cine espanyol de tots els temps. Es tracta d'una frase que Paco Martínez Soria diu al començament de “La ciudad no es para mí”, dirigida el 1965 per Pedro Lazaga. Paco Martínez Soria està acomiadant-se dels seus amics i veïns de tota la vida perquè se'n va cap a Madrid a viure amb el seu fill. En eixe moment de profunda emoció, l'immortal Paco Martínez Soria diu:

“Adiós..., y si no volvemos a vernos más..., ya nos hemos visto lo suficiente”. Jo afegiria, pel meu compte: “morfología y cebollas para todos”.

Moltes gràcies.